

Strategi og taktikk.Av propagandachef Gulbrand Lunde.

Dersom vår bevegelse skal kunne nå de mål den har stillet sig er det nødvendig å skape et effektivt kamp-apparat som er istand til å gjennomføre våre ideer. Den første betingelse for at dette skal lykkes er at vår organisasjon er sterkt sammensveiset og at den handler bevisst og samlet, ikke slik at de forskjellige ledd driver hver sin lille krig for sig selv.

I den politiske kamp gjelder det i virkeligheten de samme regler som for enhver krig. Den politiske kamp er i virkeligheten en krig mot andres tanker og meninger.

Føreren har alltid fremholdt for oss at den første betingelse for at vi skulde opnå et heldig resultat er at vi arbeider efter en fast plan som vi så setter alle krefter inn på å gjennomføre. Det er da meget viktig at alle ledd i vår organisasjon målbevisst setter alle krefter inn på å gjennomføre denne plan, så ensartet som mulig, at vi ikke ser hverken til höire eller til venstre.

Hvis man begynner å plukke på det som er planlagt, faller det hele istykker.

Kritikk og forandringer i den opprinnelige plan må forstumme når denne skal settes ut i livet. Vi vet at såvel N S fører som de lokale førere omhyggelig har drøftet planen på forhånd og tar sin bestemmelse ut fra de råd de har hørt. Adgangen til å komme med råd og forslag til lederne står jo også åpen for enhver innen vår bevegelse. Men er planen først vedtatt og søkes virkeliggjort er tiden ikke inne til "forbedringer". Da skal den gjennomføres. Utidig kritikk er da ikke på sin plass. Det er karakteristisk, at de som intet utretter er bestandig de som snarest til å snakke om at det er så galt det som

andre gjør. Den beste måte å bringe denslags negativ kritikk til å forstumme på er å gi vedkommende en oppgave å løse. Han får da henderne fulle med positivt arbeid, og greier han ikke oppgaven, så har han ingen rett til å kritisere det andre gjør.

Der skal legges en plan, helst på litt lengere sikt, hvor man tar til hjelp alle aktive krefter. Ved en slik plan for et fremstøt er det alltid viktig å samle sig om et hovedpunkt, og det er meget viktig å søke å konsentrere sig om en hovedting.

Ved riksmötet i Stavanger blev der avgitt en erklæring til det norske folk og her blev opført de 5 punkter:

1. En handlekraftig nasjonal riksregjering.
2. Riksting og laugsorganisasjon,
3. En plan for Norges økonomiske gjenreisning,
4. En nasjonal bondepolitikk,
5. En utenrikspolitikk som tar hensyn til landets krav og nasjonale ære.

Det er i virkeligheten disse 5 punkter hvorom det hele dreier sig, hvorom hele vår propaganda skal drives. Jeg tror det er riktig å gjøre det hele så enkelt som mulig og å konsentrere sig om så få punkter som mulig.

Om disse hovedpunkter er også hele vår organisasjon enig og ved en kraftig og aktiv propaganda for disse våre hovedideer, vil også dette virke samlende og styrkende på vår egen bevegelse, som ellers kan henfalle til örkesløse diskusjoner om detaljer og bagateller slik at hovedsaken helt blir borte. Aktivitet innen våre egne rekker vil alltid bevirke samling mot den felles motstander.

Det gjelder da fremforalt at vi peker på de ting som er egnet til å samle hele folket, og at vi så samler oss mot den felles motstander utad. Det var det som f.eks. skjedde i 1814 og 1905, da stod hele folket enig og samlet, fordi det var samlet

mot en felles fare utad.

Kan vi peke på en fare utad, vil vi ha så meget lettere for å samle hele folket.

Det norske folket har 2 store og farlige motstandere idag, den internasjonale finanskapital og jödemarxismen, og det må bli vår oppgave å opplyse det norske folk om den fare disse representerer.

Det er karakteristisk for det norske folk at det faktisk ikke har ført nogen selvstendig utenrikspolitikk, men som en annenrangs nasjon latt sig dra på slepetau efter de store nasjoner. Årsaken til dette er først og fremst å søke i oppløsningen innad, og vi har en rekke eksempler på hvorledes partipolitikken i de utenrikske spørsmål er satt foran folkets interesser. Det er nok her å minne om Grönlandssaken. På samme måte kan vi peke på den feige nedrustningspolitikk som er ført, særlig av de borgerlige partier under venstres ledelse, og som har ført til husmandsånden i norsk utenrikspolitikk, og bl.a. ført til tapet av Frantz Josefs land, til at vi kan risikere å miste Svalbard, at våre fiskeres interesser idag lider på grunn av de store nasjoners manglende respekt for Norge (jfr. fiskerigrensespørsmålet o.s.v.). At utlandet fremholder denslags feig politikk som et eksempel for verden er jo ganske klart. De tjener jo på det vi taper, og forsyner sig av kransekaken. Vi må kunne samle det norske folk til kamp mot det feige demokrati og den landsforrederske marxisme som har ført det norske folk op i denne elendighet.

Samlingen mot en motstander utad måtte vi også kunne praktisere innenfor våre egne rekker. Vi skal søke å samle oss mot de andre bevegelser og andre partier og må selv stå samlet og enig innenfor våre egne rekker.

En ting som også er karakteristisk for all krigsførsel er, at det beste forsvar er angrepet. Skjønner vi at der vil komme et angrep fra våre motstandere, så skal vi på forhånd angripe motstanderen nettop på det punkt hvor vi skjønner at vi vil bli angrepet, og komme motstanderen i forkjøpet.

Der vil f.eks. sikkert også ved det kommende valg komme angrep fra höire, akkurat som forrige gang, at vi splitter, vi stiller splittelseslister. Derfor skal vi angripe höire med dette argument. Vi skal si til höire at de splitter, det er höire som splitter den nasjonale front, at de driver en splittelsespolitikk som bare hjelper marxismen. Ledelsen i kampen mot marxismen må selvfølgelig overlates til dem som virkelig har evne og vilje til å føre en slik kamp og dette har höire vist at de ikke har. De går på kompromis med marxismen, tillater et ulovlig parti og en ulovlig regjering å sitte med makten. Dette er et eksempel som kan brukes for ethvert tilfelle.

En annen viktig regel er at man aldri skal forsvare eller undskylde overfor motstanderen noget av det som er gjort. Vi skal aldri innrømme at vi har gjort noget galt overfor motstanderne. Vi skal tvertimot angripe motstanderen på et annet punkt. Vi skal få motstandernes rekker til å rakne innenfra. Motstanderne følger denne taktikk overfor våre egne folk, og forsøker å få våre folk til å falle fra innen våre rekker. Motstanderne vil spesielt søke å undergrave tilliten til våre ledere. Det samme må også vi gjøre. Vi må undergrave tilliten til de andre partiers førere, Hambro, Andresen, Mowinkel, o.s.v., idet vi viser hvordan lederne har forrådt bevegelsens bærende tanker og ideer, da vil motstandernes partier smuldre op innenfra.

Det nytter nemlig ikke å angripe en ide og en tanke uten at vi angriper den som er bæreren av disse tanker og ideer. I og med at vi hevder at det er tankene og ideene som leder utviklingen,

og det er individer som er bærere av disse tanker og ideer, så er vi nødt til å bekjempe disse individer. Hermed skal naturligvis ikke være sagt at der skal brukes annet enn ærlige våben i kampen mot motstanderne. Men å innbilde sig at man utelukkende kan bekjempe en sak eller ide uten å angripe de personer som er bærere av ideen, det er i virkeligheten en marxistisk synsmåte. Marxisme fremholder jo nettopp, i motsetning til oss, at det er produksjonskreftene og de økonomiske faktorer, ikke tankene og ideene, som leder utviklingen. At marxistene i sin politiske kamp allikevel ikke følger dette syn, men går til angrep på de personer som fører kampen mot marxisme, viser atter igjen marxismens åndelige fallitt også på dette punkt. Vår fører har f.eks. angrepet justisminister Trygve Lie. Vi ser hvordan det virker. Trygve Lie føler sig truffet, blir utrygg. Han uttalte f. eks. til Norges Handels og Sjøfartstidende : " Hvorfor akkurat mig, hvorfor ikke alle de andre som er meget verre enn jeg." Dette virker fullstendig demoraliserende på de andre.

I vår kamp er det klart at det alltid vil være en del som faller fra under marsjen mot målet, men det vilde være galt å gripes av angstelse fordi om enkelte svake sjøle faller fra.

Det er meget bedre å ha en liten flokk som tror fast og sikkert på seiren enn å ha en stor masse som faller fra ved første øieblikk, og som gripes av tvil ved første anledning.

I vår propaganda og særlig ved diskusjoner er der forskjellige ting man bør være opmerksom på. Først og fremst : man skal angripe de andre istedenfor å forsvare sig selv, hvis man har vanskelig for å forsvare sig. Man skal søke å finne et sårbart punkt hos motstanderen og angripe ham på dette punkt av alle krefter. Dermed blir motstanderen nødt til å trekke sine tropper vekk fra det punkt hvor han har angrepet oss og til det sted hvor han blir angrepet av oss, og er nødt til å gå over fra angrep til forsvar.

Man skal regne med at folk glemmer temmelig fort og innrette sig derefter. Angrepet på oss blir glemt, og tilhørerne konsentrerer sig snart om motstanderens slette forsvar. Hvis man f.eks. blir angrepet med forholdene i Tyskland og Italia, skal vi svare at dette ikke angår saken, og straks peke på stillingen i Russland, hvordan er det der, og hvis så motstanderen ikke vil gå nærmere inn på dette skal man forfølge nettopp dette punkt og spørre hvorfor de ikke svarer på det, om de kanskje vil forsvare tilstanden i Russland, o.s.v.

Dette kan man gjennomføre på alle punkter. Hvis motstanderen blottstiller sig er det klart at man forfølger ham og slår ham ned. Hvis motstanderen ikke vil svare på angrepet, skal man etterlyse et svar, hver gang man kan komme til.

I all vår agitasjon må vi huske på å vinne interessen for vår sak, og den vinner vi ved å snakke om det som vedkommendetilhørere interesserer sig for, de vanskeligheter som de har, og så forklare at disse vanskeligheter ikke lar sig løse ut fra de marxistiske og borgerlige partiers programmer, men kun ut fra Nasjonal Samlings program. Vi må f.eks. forklare fiskerne dette, forklare dem at de umulig kan vente nogen hjelp av de gamle partier, at Nasjonal Samling vil oprette et næringsting, hvor fiskerne skal få sine representanter, som vil vareta deres interesser, sørge for bedre avsetning på verdensmarkedet, o.s.v. Under denne agitasjon må vi så konkludere med de 5 punkter i vårt program, en nasjonal riksregjering, uten hvilken det hele ikke kan bestå, riksting og laugsorganisasjon, en plan for Norges økonomiske gjenreisning, en nasjonal bondepolitikk, og en utenrikspolitikk som tar hensyn til landets krav og nasjonale ære.

Man kan også ta sin tilknytning til bestemte hendelser, f.eks. tvangsauksjon på en gård, og så utvikle programmet ut fra dette aktuelle spørsmål.

Opløsning og opsmuldring av motstandernes rekker kan gjennom-

Opløsning og opsmuldring av motstandernes rekter kan gjennomføres ved at vi tar op en rekke spørsmål som motstanderne i henhold til sitt program burde ha tatt op, f.eks. marxismens religionsfiendtlighet, idet der henvises til religionsforfølgelsene i Russland. Vi må svekke folks tro på deres ledere og vise dem at deres partier og førere ikke fører en sterk nok kamp om de spørsmål som de har programforpliktet sig til. Derved svekker vi tilliden til og troen på deres partiers ledere.

Vi må aldri være på defensiven, det er bedre å snu et angrep om til et angrep på motstanderen nettop på det punkt hvor vi blir angrepet. Det er alltid bedre å handle enn ingenting å gjøre, for da er vi sikker på å tape.

Det må aldri kunne sies om våre medlemmer at de aldri gjorde noen feil, fordi de ingenting gjorde.

En ting til vil jeg gjerne få nevne. De seire som Nasjonal Samling har hatt og som vi kommer til å få, er ikke noget som kommer av sig selv, men de må der kjempes for. Vår bevegelse bygger på ansvarsprinsippet. Hver enkelt av oss må føle sig sitt ansvar bevisst. Man må av all kraft arbeide for vår sak. Man må ikke si at man kan ingenting gjøre, for man har ikke fått ordre. Ansvarsprinsippet er ikke byråkrati, men enkeltmenns ansvar. Man må selv ha initiativet og ansvar for saken. Det er mer enn nokk av ting å ta fatt på, hvir man virkelig vil. Vi må nettop bygge på den enkeltes ansvar og den enkeltes initiativ, ellers utarter det hele til byråkrati, til en slags borgerlig parlamentarisme. Vi skal rydde op i våre egne rekker til vi har en sterk og kraftig kamporganisasjon. Vi skal gi den enkelte den plass i bevegelsen som han kan fylle.

Til slutt et par ord om kommunalpolitikken. Representantene i de forskjellige kommuner er ofte tvunget til å ta standpunkt til en rekke saker som er stikk i strid med programmet. Vi er nødt til å foreta oss ting som strider mot vårt program, men vi må presi-

- 8 -

sere hvorfor vi er nødt til å gjøre det, og samtidig rette et angrep på hele systemet. Våre kommunerepresentanter sitter i en meget vanskelig stilling. De sitter i en innretning hvor man ikke kan fremme Nasjonal Samlings ideer. De må da mest mulig utnytte sin stilling til aktiv agitasjon for N S.

Jeg vil til slutt si at dersom N S ikke går frem et sted, må man ikke søke årsaken i forskjellige objektive, stedlige forhold. Årsaken til at bevegelsen ikke går frem det skyldes utelukkende oss selv. Det er våre tillitsmenns skyld, det er ikke nogen spesielle forhold som har skylden, men vi selv.

Ingenting er ugjørlig for Nasjonal Samling og for oss, hvis vi vil, og da må vi skape en sterk og kraftig organisasjon og selv føle ansvaret.